

τάξι, εἰς τὰ μάτια τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας.

— Ἄ ! λοιπὸν δὲν τὴν ἀγαπᾷς ;

— Ἐγώ ; ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἰουλίαν ;

— Τότε λοιπὸν, ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς τὸ συναικίσαιον αὐτὸ θὰ γίνη.

— Μὰ πῶς θέλετε... ἄνθρωποι ποῦ ζοῦν μὲ τέτοια πολυτέλεια... ποῦ ἔχουν πέντε ὑπηρέτας...

— Πέντε ὑπηρέτας ; ἔχουν πέντε ὑπηρέτας ;

— Βέβαια, θειά, καὶ μιὰ πολυτέλεια...

— Τί τὰ θές, παιδί μου, ἔτσι εἶνε σήμερα ἡ ἐποχή. Στὸν καιρὸ μου, ὅταν ἦταν ὁ μακαρίτης Ὁθων, τὰ κορίτσια ἦταν περιορισμένα καὶ δὲν ἔχόρευαν, τώρα... ὅλο στὸ χορὸ...

— Εὐτυχῶς, λέγει ὁ Θωμᾶς, χορευτὴς φοβερός.

Καὶ ἔπειτα προσθέτει :

— Καὶ πάλι, μήπως ἐγὼ θὰ μπορῶ μὲ τὰ 300 φράγκα ποῦ πέρνω στὸ ὑπουργεῖο, νὰ κάνω τῆς γυναικῆς μου τέτοιο λοῦσο ; Ξέρεις πῶς κρκοτῶν σπῖτι στὴν Λεωφόρῳ Ἀμαλίας, κάθε βράδῳ θέατρο, πολυτέλειαις, χορούς. Εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ τὴν πάρω... ἔπειτα δὲ ἐλπίζω πῶς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαρχαλῆ θὰ ἐννόησαν...

— Τί ; μήπως ἐκείνες τὰς σχέσεις σου ; ἐστέναξεν ἐν ὀργῇ ἡ θειὰ Κατίνα.

— Ἀκριβῶς, δηλαδὴ ὄχι, μὰ ἔπχυσα νὰ πηγαίνω εἰς τὰς προσκλήσεις των. Τὴν τελευταίαν φορὰν προσεκοιμήθην ἀδιαθεσίαν. Προχθὲς ἀκόμη μὲ προσεκάλεσαν στὸ τσάϊ, μὰ...

— Ἐ, καὶ σὺ τί ἔκαμες ;

— Ἐπῆγα καὶ πλάγισα, θειά μου... ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ θειὰ Μελιχάρη ἐσηκώθη μανιώδης. Ἐβαλε, ἔβγαλε τὰ γυαλιά της, ἔκαμε μερικαῖς βόλταις καὶ ἔπειτα πάλιν ἐκάθησε διὰ ν' ἀρχίσῃ :

— Ἄ ! μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἄξιζε τὸν κόπο γιὰ νὰ μὲ βάλῃς σὲ τόσο κόπο νὰ παρκακλέσω τὴν κυρίαν Κουτάκη γιὰ νὰ προσκληθῇ εἰς τοῦ Βαρχαλῆ. Ὅριστε ἱκανοποιήσεις ἀπὸ τὸν προκομμένο ἀνεψιὸ σου, ποῦ περνᾷ κοντὰ στὴν εὐτυχία καὶ δὲν τὸ πέρνει μυρωδιά.

Ἐσηκώθη καὶ πάλιν, ἐπῆγε κοντὰ στὸν Θωμᾶ, ἔσχυψε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ξέρεις πῶς αὐτὸ ποῦ ἔκαμες εἶνε ἀγένεια ; ξέρεις πῶς εἶνε κακὴ πράξις ; ν' ἀφήνης μιὰ κόρη νὰ ὑποθήτῃ πῶς ἔχεις σκοπούς γι' αὐτὴν καὶ νὰ ἐμποδίζῃς ἄλλους νὰ ἐνεργήσουν ; Γιατὶ εἶμαι βεβαία, εἶμαι βεβαία, ἀνέκραξεν ἡ θειὰ Κατίνα, πῶς ἡ Ἰουλία ἦτον πεπεισμένη πῶς θὰ τὴν ζητοῦσες.

— Πιθανόν, ἐψιθύρισε ὁ Θωμᾶς.

— Ὡραῖα τὰ ἐσιγύρισε, ἀνεψιέ μου, μὲ τὴν ιδέα σου πῶς εἶνε πολὺ πλουσία. Καὶ τώρα ὅλα, πλάνη. Νὰ τί θὰ πῇ νὰ ἐνεργῇ χωρὶς νὰ λές τίποτε εἰς τὴν θείαν σου. Εἶνε βλέπεις γρη῏ καὶ δὲν ξέρεῖ ἀπ' αὐτά, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα θειά μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐ, λοιπὸν τότε κλεῖσέ την, σκότωσέ την, ἔτσι δὲν θὰ ἀκούς καὶ ταῖς συμβουλαῖς της.

Εἰς τὰ λόγια της αὐτὰ καὶ ὁ Θωμᾶς ἡσθάνθη τὰ μάτια του ὑγρὰ. Ἐσηκώθη καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Ἐλα, θεῖσά μου, μὴ κλαῖς. Αὐτὸ ποῦ ἔκαμα τὸ ἔκαμα ἀπὸ λεπτότητα, καὶ πάλι σὲ βεβαιῶ πῶς ἐγὼ πρῶτος ἐλυπήθηκα.

— Ναί, τὰ λές αὐτά, μὰ ἐγὼ θαρρῶ πῶς τοὺς ἔδωκες νὰ καταλάβουν ὅτι ἀποσύρσαι.

— Καθόλου, μόνο ποῦ δὲν ἐπῆγα εἰς τὰς προσκλήσεις των.

— Καὶ δὲν σοῦ φαίνεται ἀρετό ! Ὑστερ' ἀπὸ τέτοια ἀνόητη ἀφορμὴ τῆς ἀδιαθεσίας, πᾶν παιά ! Καὶ ἡ καὶ μέναις ἡ θείαις κάθονται καὶ κάνουν ὄνειρα. Καὶ ἐγὼ ποῦ ἔλεγα πῶς θὰ φορέσω πάλι τὸ φόρεμά μου ἐκείνο τὸ λιλά... Καὶ ἐγὼ ποῦ ἔλεγα πῶς θὰ εἶχα κατὶ τόσα ἀνεψάκια, νᾶρχωνται ν' ἀνεβαίνουν στὰ γόνατά μου καὶ νὰ μοῦ ἀνακατεῦνουν τὸ μαλλί. Νᾶμαι τώρα, ὄχι παιὰ χωρὶς αὐτὰ ποῦ ἐσυλλογίζομαι, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν μπόρεσα νὰ κάμω τίποτε γιὰ τὴν εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

Ὁ Θωμᾶς τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἔμειναν καὶ οἱ δύο βυθισμένοι στὰς σκέψεις των. Ἡ θειὰ Κατίνα ἔβλεπε νὰ πέφτῃ εἰς ἐρείπιον τὸ ἔργον ποῦ ἐκτίζε καὶ ὁ Θωμᾶς ἐκύτταζε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐμπρός του ἡ χαμένη εὐτυχία του, τὸ ἔμμορφο φάντασμα τῆς Ἰουλίας Βαρχαλῆ, ποῦ τὸ πρωτοεῖδε ἓνα βράδυ στὸν ἀνεμοστρόβιλο τοῦ χοροῦ, φάντασμα ποῦ τὸ ἔβλεπε πάντα στὰ ὄνειρά του, γυναικῆ ξανθή, λεπτοκαμωμένη, μὲ ὠραῖο μέτωπο, μὲ μάτια λαμπερά καὶ γλυκά.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΑἰΣΩΠΟΣ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὁλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοχρητῆρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει οἰανδήποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.

• **Ἡ Διεύθυνσις.**

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, προηγουμένων ἐτῶν ἐφέτιον, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπα-
ναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ
τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν
περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον
τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶ-
ται ἐκάστη φιάλη **δραχμὰς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐκαρ-
χίας δραχ. 8).

Κ Ο Μ Ψ Ο Τ Α Τ Ο Ι

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

Η Μ Ε Ρ Ο Δ Ε Ι Κ Τ Α Ι

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.